

բայ, Հայկական բաժինը մեծ տեղ կը զբաւէ. և կը ստորաբաժանուի: Բանասիրական բաժինն մէջ կ'երևան հետեւեալները Հ. Բ. Սարգիսեան «Խազումն հայ տառից».

— «Սոկրատայ հին թարգմանութեան հրատարակութիւնն և Մովսէս Խորենացի»:

Հ. Ալիշան «Հեղինակ Աղուանից պատմութեան»:

Հ. Թ. Թորոսեան «Ինչ առնչութիւն կայ հին հայագրի Պաղիկեանց և այժմու կաթողիկեայ Բուլղարաց մէջ».

— «Համառոտ տեսութիւն Կորեան և իւր զրու-

Հ. Բ. ՆՏԱՐԵԱՅԱՆ

թեան վերայ».

— «Թատրոն առ նախնի հայս».

— «Նկարչութիւն և ճարտարապետութիւն մեր նախնեաց ժամանակ».

— «Քրիստոսի ծննդեան տօնն ըստ սովորութեան հայկ. եկեղեցւոյ» (Հոն՝ ևս Հացունին Հ. Վ.).

— Եւ թարգմանութիւն Գեղեցիկի «Դիցարանութիւն Հայոց»ին:

Հ. Վ. Հացունի «Երբ ոչ, ի՞նչ, և երբ յի».

— «Հայկական եկեղեցւոյ երգերն».

— «Շարականը (Լիբրարութիւն սեկեղ. հայ.)».

— «Տարւոյն երկոտասան ամսոց անուանը».

— Ուղղագրութիւն և ժխտականին, վերայ բառին և յ զրոյն առ նախնիս»:

Հ. Ս. Էփրիկ. «Վանայ ծովակի կղզիներ - Աղթամար».

որ կը շարունակուի նաև 1898ին:

Բացի միաբաններէն բանասիրական բաժնոյն կը մասնակցէին նաև Արտաքին յօդուածագիրներ ինչպէս Կ. Թ. Բաւմալեան «Յարալէզը».

— «Թղթակցութիւն բեկեղազրաց մասին».

— «Տոսպական արձանագրութիւն Մանագլեքտի»:

Խ. Յովհաննիսեան «Մովսէս Խորենացի ըստ բեկեղազի արձանագրութեանց».

— Բրգմ. «Բեկեղազի արձանագրութիւններ Ռուսաց Հայաստանում»...

Հ. Թ. Աճառեան «Մովսէս Կաղանկատուացի, քննութիւն անոր գրութեան ժամանակին վերայ».

— Քննութիւն և համամատութիւն Զէյթունցի աւանդական պատմութեան մը.

Գողթնի պատմութիւնը. Եւ ուրիշներ՝ որոնք պատասխանած են Բագմավէպի Սուրհանդակին:

Պատասխանուած են հետեւեալ նիւթերուն «Ազգային մեծ մատենագիր մը».

— Ազգերնու մէջ բառարանաց յաճախութիւն.

— Անուանը հայկ. ամսոց.

— Աշխարհաբարի և զրաբարի խնդիր.

— Խոյր կամ միար.

— Տառադարձութեան խնդիր»:

Իսկ թովմաս Թերզեան կը սկսի իր մէկ հրաշալի գործը «Գեղեցկագիտութիւն»

որ և կը շարունակուի յաջորդ տարին:

Հ. Մ. ՊԱՏՈՒՐԵԱՆ
Շարայայրիկի

Ուրիշ բան է գործվանքը՝ ուրիշ բան է բարեսրտութիւնը. (Թոմագէտ):

Պարտքը կատարէ և մի՛ վախեր:

Մարդ դիւրաւ կը միտէ շարունակեան կողմը և դժուարաւ կը հետեւի բարւոյ:

Հոգին սուրբ չի մտնար այն տունը՝ ուր կոխ, խռովութիւն և ատելութիւն կայ. (Ս. Ֆր. Ալ):

Անկեղծ մարդը՝ ոսկի է:

Գիտուն և Աստուածապաշտ անձը՝ ազամանդ է:

Ուրախ զուարթ երեկոյթին՝ տխուր առաւօտ կը յաջորդէ. (Թովմ. Գեմբ):

Կոպտութիւնը՝ աւելի տգիտութիւն է, քան թէ հպարտութիւն: